

opusdei.org

Tacksägelsemässa för Álvaro del Portillos saligförklaring

Den 26:e november firade biskop Anders Arborelius O.C.D. en tacksägelsemässa för Álvaro del Portillos saligförklaring i Stockholms katolska domkyrka. Ytterligare fem präster koncelebrerade, bland dem Opus Deis regionalvikarie, msgr. Andrés Bernar, och domprosten msgr. Marian Jancarz.

2014-11-30

I sin predikan sade biskopen att man ofta önskar kunna sammanfatta det kristna livet med några få ord. Han lyfte fram Herrens ord i evangelieläsningen som en sådan sammanfattning: "Bli kvar i min kärlek". Det kristna livet, heligheten, består i att alltid vara kvar i Guds kärlek. Därefter kommenterade han en bönesuck som den salige Álvaro ofta använde och som erbjuder en annan möjlighet att beskriva det kristna livet: "Tack, förlåt, hjälp mig mer". Han betonade den centrala roll av tacksamhet och tacksägelse – "eukaristi" – i det kristna livet och samtidigt behovet av att ständigt be om förlåtelse för våra tillkortakommanden. Men det är lika viktigt – påpekade han – att alltid sträva efter mer, att inte nöja sig med det uppnådda, eftersom det gäller att

vara heliga, dvs. delaktiga i Guds helighet, som står bortom alla våra möjligheter.

Vid slutet av mässan berättade msgr. Johannes Bernaldo några minnen av den nye saliges besök i Sverige och i Norden. Vi återger här nedan hans berättelse.

Minnen av den salige Álvaro del Portillos besök i Sverige och Norden

Msgr. Andrés Bernar har bett mig berätta några minnen av den salige Álvaros besök till Sverige, eftersom jag hade förmånen att vara närvarande vid dem alla.

Både han och jag kom för första gången till Sverige 1983, med anledning av den nya domkyrkans, alltså denna kyrkans invigning. Han ankom –tillsammans med nuvarande prelaten, biskop Echevarría, och msgr Alonso – kvällen den 23 mars 1983, dvs. på samma datum som elva

år senare skulle bli hans himmelska födelsedag. Jag kom dagen efter. Domkyrkans invigning ägde rum den 25 mars på eftermiddagen och vi tog vara på förmiddagen för att besöka Jungfru Maria och tacka henne för avslutningen av Opus Deis långa juridiska väg, vilket hade skett bara sex dagar innan. Först bad vi i dåvarande katolska kapellet i Uppsala, på S:t Johannesgatan, framför kapellets lilla Madonnabild, och sedan i Maria Regina, i Nacka, där de skolsystrar som skötte vilohemmet tog emot oss med stor glädje. På eftermiddagen koncelebrerade vi vid kyrkoinvigningsmässan, som leddes av Kardinal Höffner som påvens legat.

Nästa vistelse ägde rum exakt ett och ett halv år senare, sex månader efter att fader Richard Hayward, Georg Stübben och jag själv hade flyttat in i en lägenhet på Götgatan 62, i

grannfastigheten alltså, och bara två veckor efter att de första kvinnliga medlemmar i Opus Dei hade installerat sig i Stockholm. Han tillbringade här tre dagar med oss för att stärka och uppmuntra oss: han var just en far som tog hand om sina döttrar och söner.

Sedan följde i ganska raska takt sex ytterligare besök: januari och augusti 1986 samt 1987, 1989, 1991 och 1993, den sista bara elva månader innan Herren skulle kalla honom till sig. Fr.o.m. 1989 omfattade dessa resor också Helsingfors, där Opus Dei etablerades under sommaren 1987. Och under hans vistelse i Helsingfors i april 1993 gjorde han ett snabbt besök till Tallin, i Estland: första - och enda - gången han besökte något område som ingick i den tidigare Sovjetunionen.

Vid dessa besök brukade han alltid träffa biskop Hubertus och prelat

Johannes Koch, som hade varit ett så starkt stöd för oss. Och varje besök fyllde oss med frid, glädje och ny apostolisk iver. Efter Sovjetunionens fall hade han också anförtrott oss etableringen av Opus Dei i de baltiska länderna, och jag fick besked om hans bortgång just medan jag befann mig i Vilnius för att försöka hitta en bostad för de Opus Dei-medlemmar som skulle flytta dit några månader senare.

De sista åren av den salige Álvaro var alltså nära förbundna med de nordiska och de baltiska länderna, så att vi kan räkna med hans särskilda förbön för oss.